

PAAVO RINTALA

Piikki-
virkamiehen
kuolema

 SAGA
EGMONT

PAAVO RINTALA

Pikku-
virkamiehen
kuolema

 SAGA
EGMONT

Paavo Rintala

Pikkuvirkamiehen kuolema

SAGA Egmont

Pikkuvirkamiehen kuolema

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1959, 2020 Paavo Rintala and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726547184

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

Ensimmäinen osa Tytöt

1

Pate ensimmäisenä ehdotti lukiolaisille, että heidän oli siirryttävä kouluheiloista tehtaantyttöihin ja liikeapulaisiin, jos halusivat tutustua oikeisiin naisiin:

— Sillä mikä se on se kouluheila? Se ei ole vielä nainen eikä se ole enää tyttö. Sillä on naisen vaatimukset mutta tytön tavat. Kun seurustelet kouluheilan kanssa, saat maksaa kalliita elokuvalippuja ja limonaatipulloja, mutta et saa rahallesi korvausta. Kun yrität kouluheilaa likistellä, huomaat, ettei siinä ole edes likistämistä. Se haluaa vain pitää sinua kädestä, haaveilla, ja sinä saat maksaa viulut.

Mutta jos sinulla on rinnallasi tehtaantyttö, rahasi eivät mene hukkaan, saat likistellä niin paljon kuin jaksat ja vähän enempiäkin etkä tarvitse maksaa kalliita elokuvalippuja, sillä tehtaantyttö istuu mieluummin sänkyssä laidalla pojan kanssa kuin elokuvateatterissa. Sängyn laidalta on mukavampi kuin elokuvateatterin penkiltä kierähtää pitkäkseen sänkyyn.

Se oli Immusta raakaa puhetta, hän oli juuri silloin rakastunut ensimmäisen kerran elämässään. Koko ikänsä hän oli toivonut itselleen tyttöä, jota voisi pitää kädestä, kävellä ja haaveilla. Näytti, että hän oli nyt sellaisen tytön saanut. Hän oli tavannut tytön koulun juhlien harjoituksissa. Hän oli ollut järjestämässä juhlia ja pyytänyt päästä tyttöä saatolle. Tyttö ei päästänyt. Kun Immu juhlissa oli masentuneimmillaan ja mietti, miksei tyttö päästänyt saatolle, tyttö iski hänelle silmää kulissien takana.

Immu Kaarela oli seitsemäsluokkalainen, oli kevättalvi. Tyttö oli kookas, vaalea tyttö ja hänellä oli oljenvärinen tukka, kirkas sininen katse ja kimakka laulunääni, kun hän lauloi koulun juhlissa:

Naapurin pojan rakkaus syttyy,
naapurin poika kosia aikoo.

Silmäniskusta rohkaistuneena Immu juhlien jälkeen auttoi päällystakin tytölle ja pyysi uudelleen saatolle. Tyttö lupasi. He kävelivät siltojen yli ja juttelivat taiteesta. Silloilla oli sumua ja puissa Tuiran puolella huurretta.

Immu oli niihin aikoihin kirjoittanut ensimmäiset matematiikkaa ja ihmiselämää koskevat mietelmänsä; hän oli varma, että hän tiesi elämästä yhtä ja toista hätkähdyttävän syvällistä.

— Eikö ole kumma juttu, että nykyajan ihminen seisoo elämän edessä epävarmempana kuin koskaan ennen. Historiassa ei ole ennen ollut tällaista aikaa kuin nyt. Renessanssin ihminen seisoikin myöskin suuren tuntemattoman edessä, mutta renessanssin ihmisen odotukseen ei liittynyt sitä painostavuutta ja pelkoa mikä liittyy 1940-luvun loppua elävän ihmisen maailmankuvaan. Tulevaisuus on pelkoa täynnä nykyajan ihmiselle, tuntemattomuuden ja tuhoutumisen pelkoa, Immu esitelmöi. Kesti puolisen tuntia, ennenkuin hän tajusi, ettei tyttöä kiinnostanut lainkaan hänen esitelmänsä. Hän tajusi sen tytön katkonaisista lyhyistä vastauksista ja äänen välinpitämättömästä sävystä.

Silloin Immu köhisytti hetken kurkkuaan ja mietti, mistä hän voisi puhua.

— Käytkö sinä tansseissa? tyttö kysyi, mutta Immu ei pitänyt sopivana vastata kysymykseen. Hän päätti puhua politiikasta, saattoihan olla, hän mietti, että tyttö hyvinkin

oli kiinnostunut reaaliaineista ja seurasi sen takia politiikkaa.

— Tuota, eikö ole muuten kumma juttu kuinka sellainen käsite kuin pelko voi saada aikaan maailmassa aivan kouriintuntuvia asioita... ajattele esimerkiksi semmoista aikaa kuin 1930-luku Hitlerin noususta lähtien. Pelko se juuri auttoi Hitleriä valtaan, pelko. Englannin, Ranskan ja Saksan porvaristossa piilevä kommunismin pelko. Euroopan hyväosaiset ihmiset pelkäsivät kommunismia niin kovasti, että he sallivat Hitlerin nousta diktatuuriin. He uskoivat, että Hitleristä oli tuleva Pyhä Yrjänä, joka tallaisi jalkoihinsa kommunistisen lohikäärmeen. Pelko se auttoi Hitleriä kukistamaan Tšekkoslovakian. Englanti ja Ranska eivät uskaltaneet mennä tšekkejä auttamaan, koska pelkäsivät kommunismia enempi kuin Hitleriä... niin että kun asioita oikein tarkkaan katsotaan, sellainenkin juttu kuin pelko on hyvin tärkeä tekijä maailmassa, vaikka se ei ensi silmäyksellä siltä lainkaan näytä.

Immu tunsikin kuinka tyttö pujotti kapealla metsätiellä käsivartensa hänen kainaloonsa. Immun hengitys oli salpaantua, sydän alkoi läpättää. Miten tässä nyt kävisi? Tyttö sanoi rauhallisella kirkkaalla äänellä:

— Eikö tämä sinustakin ole kaunis tie, minusta tämä on Oulun kaunein tie.

— Kaunis, niin tuota, onhan tämä, joo, tämä on hyvin kaunis, oikein kaunis, tämä on hiton kaunis tie, joo, Immu sanoi.

Ensimmäistä kertaa elämässään hän oli saattamassa tyttöä kotiin. Miten tässä oli käyvä? Uskaltaisiko hän pyytää suudelmaa kotipiportilla, ja miten sellaisissa tilanteissa yleensä meneteltiin? Olisihan se hirmu hieno juttu, mutta miten se oikein tapahtuu?

Kotiportilla he hyvästelivät kädestä pitäen, tyttö taivutti vartalooaan aavistuksen verran Immua kohti, ja juuri kun

Immu levitti kätensä tarttuakseen tyttöön, tämä hipaisi kevyesti kädellään Immun olkapäätä ja juoksi ovelle.

— Hyvää yötä.

— Lähe lauantai-iltana mun kanssa käveleen, lähetkö?

— Saa nähdä. Hyvää yötä.

Tyttö sulki oven, Immu huokasi helpotuksesta. Kaikki oli sujunut itsestään ja oikein. Hänen ei tarvinnut suudella, vaikka hän olisi sitä halunnut ja kovasti.

Kun Immu käveli kotiin sinä iltana, hänellä oli autuas olla, hän ei ollut osannut aavistaa, että elämä saattoi olla näin ihmeellistä, näin ihanaa, näin täyteläistä. Tämä oli aivan toista kuin nyrkkeily. Hänellä oli oma heila, kaunis tyttö. Vielä samana iltana hän kirjoitti runon, elämänsä ensimmäisen runon oljenvärisestä tukasta.

Seuraavana päivänä hän osti viimeisillä säästörahoillaan huopahatun, halvimman saatavissa olevan mutta uuden ja uutena vielä kuosiikkaan huopahatun. Se oli ruskea ja maksoi 650 markkaa. Ihmiselämän suurinta juhlaa oli huopahatun omistaminen. Hän osti sen ajatellen lauantai-iltaa, hiljaisia Oulun katuja ja kevättä. Se oli hänen elämänsä ensimmäinen huopahattu.

Siitä lähtien hän piti huopahatun päässään jokaisella välitunnilla; hän seisoi aitauksen uloimmassa kulmauksessa lähellä Pokkisenväylän päätä. Hän käyttäsi siitä tyttöä, kulkisiko tyttö mahdollisesti silloilla. Hän tiesi, että tytön oli joskus kuljettava silloilla, koska kävi koulua kaupungissa.

Kerran hän sillä viikolla ennen lauantaita näki tytön tulevan koulusta ja kääntyvän silloille. Hän näki tytön seisoessaan välitunnilla poikaparvessa. Hän syöksyi poikaparven läpi, kaatoi mennessään yhden pojan kumoon, juoksi aita kohti, hyppäsi aidan yli ja juoksi tytön perään. Hän kuuli hihitystä takaansa poikaparvesta, mutta se ei kestänyt kauan, hänellä ei ollut aikaa hukattavissa. Kello oli

juuri soittanut välitunnin loppuneeksi. Toisella kädellä hän piteli hattuaan ja tavoitti tytön sillan alkupäässä.

— Heiii!

— Heipä, hei, tyttö sanoi ja jatkoi kävelyään.

Immu käveli hänen rinnallaan. Tyttö oli huomannut tapauksen, häntä nolotti, hän tiesi, että poikaparvi seurasi tilannetta pihalta, hän ei halunnut pysähtyä.

— Sinä myöhästyit tunnilta.

— Ei se mitään tee. Tuletko lauantaina?

— Tule minua vastaan kello kuudeksi, katsotaan tulenko minä, tyttö sanoi.

— No terve sitte, mulla on vähän kiire tunnille. Immu kääntyi, painoi toisella kädellä huopahatun syvälle ja pinkaisi koulun aita kohti; pihalla ei näkynyt enää ketään, oppilaat olivat menossa luokkiin. Immun päässä suhisi, kun hän astui luokkahuoneeseen; hän ei aluksi nähnyt eikä kuullut mitään, hän oli täynnä onnentunnetta. Kun suhina korvissa vähän hiljeni, hän alkoi tajuta naurua ympärillään, sitten hän pystyi näkemään. Hän ei vielääkään nähnyt selvästi, mutta hän tajusi, että poikain suut olivat auki ja he virnistelivät.

— Kaarela, ettekö te kuule.

Se oli opettajan ääni.

Immu kääntyi äänen suuntaan. Hän näki opettajan suun ympärillä naurun juonteet, kun tämä yritti asialliseen sävyyn tiedustella:

— Miksi te pidätte tunnilla huopahattua päässäanne, Kaarela, ettekä kuule vaikka monta kertaa siitä teille huomautan.

— Kaarela tajuaa vain yhden äänen, esittäkää hänelle rakkauden äänellä, lehtori, takapenkistä kuului.

Silloin Immu pyysi anteeksi, työnsi hatun pulpettiinsa ja istui. Tirske jatkui vielä kauan.

Lauantai ei Immusta tahtonut kulua millään. Koulutunnit olivat pitkiä ja iltapäivä vielä pitempi. Sitä mukaa kuin kello mittasi aikaa Immun jännitys kohosi. Korkeimmillaan jännitys oli silloin kun Immu tuli Tuiran puoleisen sillan päähän ja huomasi sillan toisessa päässä tytön, ensimmäisen ja viimeisen ja ainoan heilansa, mitä hänellä koskaan maailmassa olisi. Viikon aikana Immu oli ennättänyt suunnitella heidän yhteistä elämäänsä; ensin he seurustelisivat, sitten he menisivät kihloihin ja sitten ylioppilaina naimisiin ja sitten he opiskelisivat ja eläisivät yhdessä ihanaa elämää; koko maailma, Oulu tuntui Immusta ystävälliseltä, hyvältä. Se oli muuttanut luonnettaan tämän yhden viikon aikana, siitä oli tullut Immulle maailman tärkein kaupunki, vaikkei hän koskaan aikaisemmin ollut kaupunkeja mielessään asetellut tärkeysjärjestykseen.

— No hei!

— Hei, hei. Mihinkäs mennään?

— Kävellään tätä rantaa pitkin aluksi.

Immu varoi joka askelella puhumasta omista asioistaan, hän muisti edellistä tapaamista ja pelkäsi ikävystyttävänsä tytön puheillaan. Ennen kaikkea hän tahtoi pitää tytön itsellään, koska viimeinkin oli saanut vakituisen heilan.

Tyttö kertoi kouluasioita omasta koulustaan ja Immu kuunteli. Sitten Immu kertoi harrastuksistaan ja tyttö kuunteli. Molemmat yhtä vaivautuneesti kuuntelivat toistensa puhetta.

— Mitä sinä harrastat?

— Minä, miten niin? En minä mitään erikoista.

— Luetko sinä kirjoja?

— Joo, luen minä joskus.

— Oletko sinä lukenut Dostojevskia?

Ketä?

— Dostojevskia?

— Ai Dostojevskiä. Een. Eiks se oo aika kuiva äijä. Mutta Humisevan Harjun mää oon kyllä lukenu eikä se mikään roskakirja oo. Vaikka mää kyll luen mieluummin köykäsiä kirjoja, en kovin raskaita.

— Dekkareitako?

— Eeh, ku semmosia, semmosia niinku Woodhause tai, tai Kurvoodi tai Zane Grey.

— Khöh, khöh, tuota, tuota, tunnetko sinä Franz Kafkaa?

— Häh?

— Kafka.

— Kuka se on?

— Se on muuan, tai oli muuan Prahan juutalainen kirjailija, lakitieteen tohtori, mutta omituisen hyvä kirjailija. Sitä on ruotsiksi saatavissa paljonkin.

— Ai, mut mejän ruotsin maikka on sanonu, että lukekaa Selma Laakerlööviä... sillä onkin aika mukavia ruottinkielisiä juttuja, koulutekstiksi ihan omiaan... kyl minä oon sitä mieltä, että niistä oppii kans ruottinkieltä.

Immu ei jatkanut keskustelua kirjoista, hän vilkaisi kelloa.

— Tuota, käytkö sinä elokuvissa, nyt me voisimme mennä, vaikkei siellä taida olla mitään erikoista tällä viikolla. Minä käyn harvoin.

— En minäkään usein, kerran viikossa.

— Kerran viikossa. Onko niin paljon Oulussa hyviä kuvia? Minä käyn korkeintaan kerran kuussa tai kerran kahdessa kuussa.

— Nytkin oli tällä viikolla aika hieno kuva, oletko sä sen nähny, se oli toi Täältä ikuisuuteen vai mikä se nyt oli.

Immu nielaisi.

— Ei. En oo nähny.

— No sitten me voidaankin mennä katsomaan, kun sinä et oo nähny, minä näkisin sen niin mielelläni toisen kerran. Ja sieltä me ennätetään vielä hyvin tanssimaan.

— Tanssimaan?

— Nii... in. Sinä oot varmasti hyvä tanssimaan, kun sinä nyrkkeilet... hihii, kyllä minä tiedän.

Immu ei vastannut, häntä hävetti tunnustaa, ettei hän osannut tanssia askeltakaan, ei ollut koskaan edes yrittänyt.

Elokuviissa hänellä oli ikävää. »Täältä ikuisuuteen» ei kiinnostanut häntä, hän istui puoleksi sivuttain, katseli heilaansa ja tunsi harmistuvansa, kun huomasi tytön seuraavan elokuvaa henkeä pidätellen. Ainoa lohdutus koko kuvan aikana oli, kun tyttö eräässä pitkässä suutelukohtauksessa tarttui vaistomaisesti Immun käteen ja jätti kätensä Immun kouraan kuvan loppuun saakka. Se korvasi Immulle elokuvan tylsyyden.

— Mennäänkö nyt tanssimaan? tyttö kysyi kun he työntyivät tungoksessa teatterista kadulle.

— Tuota, eikö käveltäisi vähän.

— Johan me käveltiin alkuillasta. Minua haluttaisi niin tanssia, vaikken minä käy paljon tansseissa, korkeintaan vaan launtai-iltaisain, en minä viikolla käy paitsi joskus teinitansseissa.

Immu tunsi itsensä sillä hetkellä hyvin pettyneeksi, vanhaksi ja kokeneeksi eikä hän viitsinyt enempää kierrellä:

— Minä kun en osaa tanssia, hän ilmoitti eikä se häntä erikoisesti surettanut.

Hih, elä narraa.

— En osaa.

— No sitten minä opetan, sehän on jännää, tule pois.

He menivät nuorison tanssipaikkaan.

Immusta näytti siltä, että tyttö astui sinne kuin kotiinsa. Ovimiehet nyökkäsivät hänelle, vaatteidensäilyttäjämummo katsoi tyttöä, sitten Immua ja iski tytölle silmää. Immu ei ollut sitä huomaavinaan. Hän kiusaantui, kun monet pojat

tervehtivät tyttöä. Hän oli jo vähällä suuttua tyttöön, jättää tämän yksin tanssimaan ja lähteä kotiin, mutta hän harkitsi asiaa ja hillitsi itsensä, hän jopa naurahtikin.

— Mitä sinä naurat? tyttö kysyi.

— Een mitään, muuten vain.

Immu ei kertonut, että hän oli naurahtanut omalle pikkumaisuudelleen. Mikä oikeus hänellä oli vaatia, ettei tyttö saanut tuntoa ketään tanssipaikassa, omituinen vaatimus; tottakai hän kävi tanssimassa niinkuin useimmat tytöt, se oli luonnollista. Oli hyvä, että hänen heilansa oli normaali tyttö, sellaisen heilan hän juuri halusi itselleen, tavallisen tytön. Tämä oli nyt hänen heilansa ja vielä parempi, jos tytöllä oli aikaisemmin ollut joku toinen. Hän, Immu oli nyt valloittanut tytön, sen näki kaikesta, tyttö oli tyytyväinen Immun rinnalla ja piti koko ajan Immua käsitaiveista.

— Meidän on paras odottaa kun tulee tango, sitä sinun on helpompi oppia, tyttö sanoi.

— Jaha. Hyväh, Immu sanoi.

— Tai voinhan minä käydä sanomassa orkalle, että soittavat tangoa, tyttö sanoi.

— Jaha, Immu sanoi, mutta mielessään hän mutisi: Voi perr, että se tuntee koko orkesterin.

Orkesteri aloitti tangon.

— Onko sinulla rytmikorvaa?

— En minä tiedä.

— Onko sinulla laulunääntä?

— Ei paljoakaan.

— Mutta kyllä sinulla varmasti rytmi on, kun sinä olet niin kuuluisa nyrkkeilijä.

— No katotaan, vaikken minä usko, että mulla on mitään rytmiä, se nyrkkeily perustuu harjoitteluun, silmän ja älyn yhteistoimintaan ja sitä paitsi iskujen nopeuteen, en minä tiiä, tarvitaanko siinä rytmiä.

— Tule nyt... ei, ei noin, ota paljon kovemmin kiinni, lujasti, tule lähemmäs... kuuntele vaan rytmi, kun soitetaan, minä vien sua... näin, hyvinhän tämä käy.

Mitä kauemmin tangoa soitettiin, sitä ikävämmältä se alkoi Immusta tuntua. Hän oppi ensimmäisen tangon loppupuolella siirtelemään jalkojaan niin ettei ollut tytön jalkojen tiellä. Sitten soitettiin vielä kaksi tangoa.

— Ai, tätä on kolme erää, Immu sanoi.

— Niin on, eikö oo mukavaa.

— Miksei. Onhan tämä.

— Daa, dii, da, daa... tyttö hyräili.

Immun kädet hikosivat, hän vilkuili ympärilleen, naureskeliko kukaan heille, mutta hän huomasi ettei kukaan kiinnittänyt heihin mitään huomiota. Lattia oli täynnä tanssijoita, siinä ei voinut monta askelta ottaa, kun jo törmäsi toiseen pariin. Parit nojailivat enimmäkseen paikallaan, tyttö ja poika mahdollisimman tiukkaan toisiinsa painautuneina, silmät kiinni, poski poskea vasten ja huojuuttivat vartalooaan rytmin mukaan.

— Neljäkymmentäluvun nuoriso tanssii.

— Mitäh?

— Ei mitään, itsekseni vaan mutisen.

— Elä mutise, tanssi niinkuin muutkin, tyttö sanoi ja painautui Immua vasten.

Immu puristi tytön rintaansa vasten, tunsi tämän jalat jalkojaan vasten ja tunsi tytön näppylävoiteen hajun nenässään, hän käytti itsekin samaa näppylävoidetta, siitä hän sen tunsi.

— Elä purista niin lujaa, minulla ei henki kule, tyttö sanoi.

— No ei sitten, Immu sanoi pettyneesti, hän oli päässyt tuntemaan tangotanssin luonteen. Sillä hetkellä, kun hän oli tuntenut tytön jalat jalkojaan vasten, hän oli hurjistunut ja vetänyt tyttöä mielettömästi puoleensa.

— Täällä voisi harjoittaa vaikka sukupuoliyhteyttä eikä kukaan huomaisi mitään, hän sanoi tytölle ja nauroi.

— Mitä?

— Ja sen korvikettahan se tuo piru onkin, kato nyt ympärilles.

— Soo...o. Elä ole ilkeä, yritä olla tunteellinen niinkuin muutkin ja ota nyt sievästi minua kiinni ja tanssi, mutta elä purista liian kovasti... hyräile säveltä niinkuin toisetkin, sinulla on niin miehekäs ääni.

— Joo, minä yritän perkeleesti.

— Elä ole tuhma poika.

— Eeh.

Kun tanssi päättyi, orkesteri piti tauon. He istuivat ravintolassa ja joivat appelsiinilimonaattia. Immu huomasi siellä tuttuja poikia, koulun naissankareita, jotka iskivät hänelle silmää. Tyttö piti koko ajan kättään Immun käsivarrella, se alkoi kiusata Immua.

Väliajan jälkeen orkesteri aloitti nopealla rytmitanssilla ja tyttö sanoi:

— Nyt on liian nopee tanssi sulle, lienee parasta, että minä tanssin tän tanssin junttaparina yhden tyttöystäväni kanssa. Oota sinä sillä aikaa tässä.

Immu näki heilansa tanssivan tyttöystävänsä kanssa hurjaa vauhtia ympäri salia. Häntä harmitti koko touhu. Hän oli kahden vaiheilla jäädäkö loppuun saakka vai lähteäkö heti.

— Jos minä jään ja lähden saattamaan, minä saan varmasti suudella tyttöä. Kyllä. Ja onhan sekin jotakin. Varsinkin kun se on ensimmäinen kerta. Mutta jos minä jään, mulla on täällä pirun ikävää. Ja paskat. Minä lähden kotia. Minä en tommosta heilasta välitä. Saakelin tylsä tyttö. Että piti sattua. Harmin paikka.

— Mutta jos se suuttuu ja on onneton, kun minä häivyn. Suuttukoon, ohan sillä täällä tanssittajoina.

Kun tyttö palasi Immu alkoi kakistella:

— Tuota, tuota, minun täytyykin nyt mennä kotia, minä aattelin, että sinähän voit mennä tuon tyttöystäväsi kanssa, tuota, että...

Tyttö näytti onnettomalta.

Immu hymyili ja oli kohtelias.

— Kai me vielä tavataan... ens viikolla, tyttö sanoi.

— Joo, joo, ens viikolla, Immu sanoi hätäisesti.

— No näkemiin.

— Näkemiin ja elä nyt loukkaannu, mutta kun mulla on tosiaan meno ja tuota... minä en vielä osaa kunnolla tanssia, että...

— En minä loukkaannu, jos tavataan taas ens viikolla.

— Tavataan, tavataan, no hei sitte.

Immu lähti naulakolle.

— Immu hei.

— Ka terve.

Siinä oli pari tuttua koulupoikaa, he haisivat viinalle, naissankareita.

— Heh, sä et näköjään koulutyttöistä välittäny, ku lähet kesken pois.

— En minä sen takia lähe.

— Kuule, onks sulla tiedossa... tai jos ei oo, me voidaan kyllä järjestää, meil on seurassa yks sairaanhoitokoululainen, jolla ei oo kaveria ja se kuule, kyllä... kyllä takuulla, kuule.

Immu suuttui, hän tarttui toista kaveria rinnukseen:

— Painukaa hitolle ehdotuksinenne... tuommoset pikkupukit, naissankarit, kattokaa peilistä minkä näköisiä epeleitä teistä on jo tullut, aina naisessa kiinni, kaks kertaa viikossa, niinku te leuhkitte, kattokaa silmiänne miten saatanan epeleiksi ne on tullu ja pärstäkerroin on tullut nin perkelen akkamaiseksi ja veteläksi, että mää ihmettelen miten tuommosia pikkupukkeja täällä päin kärsitään.

Poika jota Immu puristi rinnuksista, vastasi hyvin rauhallisesti:

— Elä riepota, en minä kuitenkaan sun kanssa voi tappeleen ruveta, minä en oo mikään tappelija... ja sitäpaitsi, kun sua ei miellytä mejän kasvopiirteet ja sinä sen noin reilusti sanot, mulla on myös oikeus sanoo yhtä reilusti... kuuntele nyt eläkä rupee mua lyömään, kun minä sanon, että... että jos mulla on epelin naama, niin sulla on kuule, karjun kasvot, ison mustan karjun, eikä se oo kaunis sekkään... me eletään sentään luonnollista elämää, mutta sinä... aattele. Karju, mikä on karju? Se oot sinä naamastas päätellen, eikä se oo kaunista. Ei.

— Iso musta karju, jäi soimaan Immun korviin, kun hän juoksi katuja ylös, sitten poikkikatua ja sitten alikäytävän alitse kotia kohti.

Sinä iltana hän tutki tarkkaan itseään peilistä.

Tytöstä hän ei ollut päästä eroon. Tämä otti selville hänen kouluaikinsa ja sovittautui niin, että tuli Immua vastaan ja hymyili. Immu nosti huopahattua ja meni ohi, mutta mutisi mennessään:

— Ja tämän perkelen takia ostin huopahattun, ihan turhan takia. Mun pitäs löytää ittelleni uus heila. Pitäs ehottomasti, muuten hatturaha on menny hukkaan.

Hän ei löytänyt uutta heilaa sinä keväänä eikä seuraavana keväänä. Hän yritti kovasti, mutta aina turhaan. Suudelman hän kyllä sai kun pyysi. Se tapahtui penkinpainajaisjuhlissa. Hän istui huoneessa, jossa parit suutelivat toisiaan, hän istui siellä yksin ja haikeana. Kun hän lähti sieltä pois, käytävässä tuli vastaan eräs tyttö, jota hän aivan vähän tunsi.

Immu pysäytti tytön.

— Kuule, kuule.

— Mitä nyt?

— Kuule, anna mun antaa sulle suuta, anna hitossa, minä en oo saanu vielä kertaakaan.

Tyttö nauroi, hän luuli, että Immu leikki, mutta huomattessaan, että Immu oli tosissaan, hän kietoi hempeästi kätensä Immun kaulaan, suuteli Immua pitkään ja ahneesti, työnsi kielensä syvälle Immun suuhun ja kutitti sillä Immun kieltä.

Immu innostui ja nosti tytön syliinsä. Silloin tyttö kavahti ja pyrki pois.

— Elä rimpuile, tule istumaan mun kanssani, enhän minä sua syö... minä en oo, kuule, vielä kertaakaan, kuule, uskotko...

— Hihiii.

— Siinäpä se onkin... sinä oot ollut niin monen kanssa, että, sinä oot niin välinpitämätön, sinä et oo yhtään tunteellinen...

— Kuule, kyllä minä oon tunteellinen, anna, kuule, vielä toinen suukko, elä, elä mene pois, elä mene vielä, minä oon niin hiton hempee, jos annat.

Tyttö oli jo menossa, mutta kääntyi ja suuteli Immua toisen kerran ja entistä ahneemmin.

Immu koppasi hänet uudelleen syliinsä. Silloin tyttö pelästyi lopullisesti ja meni saliin.

Käytävässä tuli toinenkin tyttö Immua vastaan. Immu oli edelleen hurjistunut ja pyysi suukkoa.

Tyttö suuteli Immua yhtä ahneesti kuin edellinen, kavahti sitten Immun kovakouraisuutta yhtä paljon kuin edellinen, pyrki ja pääsi sylistä.

Immu oli onnellinen.

— Eiköhän tämä riitä. Riittää varmasti kun mulla ei oo heilaakaan. Tämä oli vaan semmosta kokeilua, mutta nytpähän tiijän, minkälaista se on. Joo. Tätä minä muistelen vielä huomennakin, vaikei mulla oo heilaakaan, mutta sainpahan kun pyysin. Joo.